

caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, ținând seama de documentele aflate la dispoziția sa, complexitatea problemelor, contribuțiile avocatului din 2013 până în prezent și criteriile de mai sus, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 4.000 EUR pentru onorariul avocatului, care urmează să fie plătită direct în contul bancar indicat de reprezentantul reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

75. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

C U R T E A:

1. unește cu fondul excepția preliminară ridicată de Guvern cu privire la caracterul prematur al capătului de cerere al reclamantului în ceea ce privește aspectul procedural al art. 3 din Convenție și o respinge;

2. declară admisibil capătul de cerere în ceea ce privește aspectul procedural al art. 3 din Convenție și capătul de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție și inadmisibile celelalte capete de cerere;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural;

4. hotărăște că nu este necesar să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție;

5. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 7.500 EUR (șapte mii cinci sute de euro) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

(ii) 4.000 EUR (patru mii de euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, care urmează să fie plătită în contul bancar indicat de reprezentantul reclamantului;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

6. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

HOTĂRÂREA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA MUNCACIU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

Potrivit art. 6§ 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”.

¹ Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza Muncaciu împotriva României, C 12.433/11, din 26 aprilie 2016.

I. Sub aspect procedural vom reține că²:

PROCEDURA

1. dl Sava-Dafinel Muncaciu (reclamantul), a sesizat Curtea la 17 februarie 2011, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

² Pentru simplificarea lecturii au fost numerotate doar aspectele relevante.

2. Reclamantul susține nerespectarea dreptului său la un proces echitabil de către Tribunalul Cluj. El invocă faptul că instanța nu i-a comunicat, înainte de pronunțarea hotărârii, întâmpinarea părții adverse, ceea ce l-a privat de orice posibilitate de a lua cunoștință despre aceasta. El se plânge și de faptul că instanța nu a examinat cererea de amânare a judecării, iar acest lucru este, potrivit reclamantului, o încălcare a drepturilor sale de apărare și a principiului contradictorialității. El invocă art. 6 § 1 din Convenție.

II. În fapt vom reține următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

3. Reclamantul s-a născut în 1976 și are domiciliul în Cluj-Napoca.

A. Originea cauzei

4. La 10 octombrie 2005, reclamantul a împrumutat 300.000 euro soților G. Contractul de împrumut a fost autentificat la notar. Împrumutul a fost însoțit de o garanție ipotecară asupra a două imobile situate în Turda, soții G. declarându-se proprietarii acestora. Reclamantul și-a înscris garanția ipotecară în cartea funciară.

5. La 27 noiembrie 2006, în lipsa rambursării sumei la scadența prevăzută de comun acord între părți, Judecătoria Turda a încuviințat executarea silită a contractului de împrumut.

6. La 11 decembrie 2006, reclamantul a depus la un executor judecătoresc o cerere de executare silită imobiliară.

7. La 14 mai 2009, executorul a organizat o vânzare la licitație a celor două imobile susmenționate ce au fost în cele din urmă adjudecate de reclamant.

B. Contestarea măsurilor de executare silită

8. La 21 mai 2009, Administrația Finanțelor Publice Turda (în continuare AFP Turda) a contestat procedura executării silite și a solicitat anularea tuturor măsurilor de executare luate, anularea garanției ipotecare prevăzute în contractul de împrumut, radierea ipotecii din cartea funciară, precum și suspendarea executării silite a contractului de împrumut în litigiu. AFP Turda a arătat că cele două imobile au fost cumpărate de către soții G. la 4 februarie 2004, însă contractul de vânzare-cumpărare fusese anulat prin hotărârea definitivă din 20 ianuarie 2005 a Judecătoriei Turda într-un proces ce a opus familia respectivă

autorităților financiare ale statului român. AFP Turda a precizat că hotărârea sus-menționată a fost înscrisă în cartea funciară la 19 iulie 2006, că autoritățile au dispus sechestrul imobiliar la 12 septembrie 2008, că sechestrul a fost înscris în cartea funciară ca ipotecă legală de rangul II și că soții G. își pierduseră astfel dreptul de proprietate asupra celor două imobile. În sfârșit, AFP Turda a susținut că cercetările întreprinse de executor în cadrul procedurii de executare silită au arătat că imobilele menționate în cartea funciară fuseseră demolate între timp și că o nouă clădire fusese construită în locul lor.

9. La termenul din 11 iunie 2009, reclamantul a formulat întâmpinare. Acesta a pledat mai întâi pentru inadmisibilitatea acțiunii, susținând că normele de procedură civilă nu permiteau verificarea validității contractului de împrumut încheiat cu soții G. prin intermediul contestației asupra măsurilor de executare silită. Reclamantul a mai susținut că autoritățile financiare nu au făcut demersuri pentru înscrierea în cartea funciară a acțiunii în anularea vânzării realizate în 2004 și că hotărârea judecătorească definitivă din 20 ianuarie 2005 nu fusese înscrisă în cartea funciară în scopul opozabilității față de terți decât foarte târziu, respectiv la 19 iulie 2006. În plus, acesta a menționat că a făcut diligențe înainte de semnarea contractului de împrumut din 10 octombrie 2005 și că, în acest context, autoritățile fiscale din Turda au eliberat un certificat fiscal care atesta că familia G. nu avea datorii și nu deținea imobile aflate sub sechestrul. În cele din urmă, reclamantul s-a opus suspendării executării.

10. Printr-o hotărâre din 18 martie 2010, Judecătoria Turda, după ce a respins argumentele reclamantului, a admis acțiunea AFP Turda și toate cererile acesteia.

11. La 6 iulie 2010, reclamantul, prin intermediul avocatului care îl reprezentase în fața Judecătoriei Turda, a formulat recurs împotriva Hotărârii din 18 martie 2010, reiterând argumentele prezentate în întâmpinare în fața judecătoriei (supra, pct. 11).

12. La 26 august 2010, pârâta a depus întâmpinare prezentând propriile argumente ce duceau la concluzia că acțiunea sa era admisibilă și că soții G. pierduseră dreptul de proprietate asupra imobilelor care constituiau garanția în cadrul contractului de împrumut. Aceasta a solicitat jude-

care a cauzei chiar în lipsa sa. Întâmpinarea acesteia nu a fost comunicată reclamantului.

13. La o dată neprecizată, reclamantul a transmis o cerere de amânare a cauzei, pentru ședința fixată la 1 septembrie 2010 în fața Tribunalului Cluj. Acesta și-a întemeiat cererea pe necesitatea de a-și angaja un avocat care să îl reprezinte în fața instanței de recurs. În această privință, reclamantul a indicat faptul că intenționa să angajeze un avocat, altul decât cel care redactase cererea și motivele de recurs în iulie 2010, și a adăugat că suferise o intervenție chirurgicală în august 2010 și că de atunci nu s-a putut deplasa. A prezentat un certificat medical din 31 august 2010. Reclamantul a mai solicitat ca orice eventuală întâmpinare depusă de către partea adversă să îi fie comunicată.

14. La termenul din 1 septembrie 2010, Tribunalul Cluj a constatat că nicio parte nu s-a prezentat la două strigări ale cauzei, făcute la 2 ore diferite, precum și faptul că AFP Turda depusese întâmpinare. Instanța a rămas în pronunțare și, pe baza „motivelor invocate și a actelor și lucrărilor din dosar”, a pronunțat în aceeași zi o hotărâre definitivă respingând recursul reclamantului. Hotărârea nu cuprindea nicio mențiune cu privire la cererea de amânare formulată de reclamant.

C. Informațiile prezentate de către părți

15. La cererea reclamantului din 31 mai 2011, Grefa Judecătorei Turda l-a informat pe acesta că cererea sa de amânare nu prezenta ștampila de înregistrare, nu era nici numerotată, nici legată la dosar și că era prinsă simplu cu o agrafă de coperta dosarului cu al doilea exemplar al întâmpinării AFP Turda.

16. În cadrul observațiilor scrise transmise în prezenta cerere, Guvernul a depus o scrisoare a Tribunalului Cluj din 29 august 2013 în care detaliază modalitățile de înregistrare a documentelor depuse la un dosar penal. În această scrisoare, instanța menționează că orice document depus de părți se înregistrează în baza de date electronice Ecris și este transmis completului de judecată, inclusiv în ziua ședinței de judecată. Se indică totodată că, în cazul în care documentul este trimis prin poștă, plicul se leagă, de asemenea, la dosar. Tribunalul mai precizează că, în procedura care face obiectul prezentei cereri, ultimul act depus și înregistrat în baza de date Ecris era întâmpinarea AFP Turda din 26 august

2010. Se mai apreciază că un document cum este cel prins cu agrafă de coperta dosarului nu putea fi depus decât după încheierea procesului.

III. În continuare, Curtea amintește în cuprinsul deciziei dispozițiile legale și practica din dreptul intern. Se face referire la prevederile Codului de procedură civilă, astfel cum era în vigoare la momentul faptelor, art. 86 prevedea că comunicarea cererilor și a tuturor actelor de procedură se face de către instanță, din oficiu; Art. 116 dispunea că pârâțul trebuia să depună la dosar întâmpinare și un număr de copii corespunzător numărului de reclamanți. Acest articol nu cuprindea nicio mențiune expresă privind comunicarea întâmpinării către partea adversă. Art. 118 prevedea că întâmpinarea era obligatorie. Se face referire și la art. 156, 298, 308, 316 din Codul de procedură civilă, precum și la Decizia nr. 123/2005 a Curții de Apel București, Decizia definitivă nr. 608 din 1 iulie 2008 a Curții de Apel Craiova, Decizia nr. 3.104 din 4 iunie 2009, a Înaltei Curți de Casație și de Justiție

IV. ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6§ 1 din Convenție reclamantul se plânge de faptul că Tribunalul Cluj a examinat recursul în lipsa sa și fără a-i oferi posibilitatea de a reacționa la răspunsul părții intimat față de conținutul cererii de recurs. Acesta invocă încălcarea dreptului său la un proces echitabil, astfel cum este prevăzut de art. 6§ 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

A. Cu privire la admisibilitate

17. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

18. Reclamantul se plânge de încălcarea dreptului la un proces echitabil de către Tribunalul Cluj. Acesta reproșează tribunalului că nu i-a comunicat, înainte de pronunțarea hotărârii, întâmpinarea depusă de partea adversă, ceea ce l-a privat astfel de orice posibilitate de a lua cunoștință de conținutul acesteia, ca și de faptul că nu i-a examinat cererea de amânare a judecății, și aceasta, conform afirmațiilor sale, cu încălcarea

dreptului la apărare și a principiului contradicționalității. Reclamantul consideră, în aceste condiții, că a fost privat de posibilitatea de a-și susține argumentele în fața instanței de recurs și de a-și exprima poziția cu privire la mijloacele de apărare ale părții adverse.

19. Potrivit acestuia, faptul că cererea sa de amânare a fost prinsă cu o agrafă de coperta dosarului dovedește că cererea respectivă a fost cu adevărat primită de grefa instanței, precizând că aceasta din urmă este singura autorizată să introducă documente în dosar. Reclamantul consideră că neînregistrarea formală a cererii sale și neindicarea datei primirii evidențiază fie o neglijență a personalului grefei, care nu ar fi îndeplinit demersurile administrative cerute pentru înregistrarea și trimiterea cererii menționate către judecătorii însărcinați cu soluționarea cauzei, fie decizia judecătorilor de a nu lua în considerare această cerere.

20. Reclamantul susține că, așa cum reiese din efectul combinat al art. 116, art. 298 și art. 316 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs avea obligația legală să îi comunice întâmpinarea părții adverse.

21. Acesta afirmă, în plus, că nu avea niciun interes să ceară amânarea pronunțării hotărârii din moment ce ceruse instanței amânarea judecării cauzei. De asemenea, nu mai era reprezentat de un avocat și consideră că nu se putea aștepta de la el să fie familiar cu această procedură. Acesta mai afirmă și că, în absența părților, instanța ar fi putut amâna judecata întrucât nicio normă de procedură nu ar fi împiedicat acest lucru.

22. În sfârșit, reclamantul susține că Tribunalul Cluj nu a procedat la o examinare corectă a cauzei, în opinia sa, acesta mulțumindu-se să reia motivația instanței inferioare. Cu privire la acest subiect, el consideră că afirmația Guvernului conform căreia tribunalul se pronunțase numai pe baza mijloacelor de probă aflate deja la dosar, fără a lua în considerare poziția părții adverse expusă în întâmpinarea acesteia, confirmă această teză.

23. Guvernul susține că, având în vedere că certificatul medical anexat cererii de amânare a reclamantului purta data de 31 august 2010 – și anume ziua precedentă ședinței de judecată a Tribunalului Cluj -, această cerere a fost cu siguranță trimisă prin mijloace pe care reclamantul se abține să le expună, fie la 31 august 2010, fie în ziua termenului de judecată și a pronunțării

hotărârii, fie după. Făcând trimitere la Scrisoarea Tribunalului Cluj din 29 august 2013 (supra, pct. 18), care prezintă practica administrativă în materie de înregistrare a documentelor depuse la dosar de către părți, Guvernul susține că, în orice caz, această cerere a sosit după pronunțarea hotărârii din 1 septembrie 2010. În aceste condiții, în opinia sa, Tribunalul Cluj a hotărât în mod corect să încheie dezbaterile având în vedere situația următoare: reclamantul nu depusese, conform Guvernului, nicio cerere valabilă de amânare a judecării, recursul său era semnat de un avocat, partea adversă ceruse examinarea cauzei chiar în absența sa și se făcuse de două ori apelul părților în sala de ședință. Guvernul adaugă faptul că tribunalul a trecut la deliberări și, în absența unei cereri de amânare din partea reclamantului, a pronunțat hotărârea din 1 septembrie 2010. Guvernul consideră că nu se putea cere judecătorilor să anticipeze o eventuală cerere de amânare a judecării formulată de reclamant pe motivul imposibilității exercitării dreptului la apărare de vreme ce motivele de recurs prezentate de reclamant fuseseră redactate de un avocat. În cele din urmă, Guvernul susține că, având în vedere circumstanțele expuse mai sus, tribunalul ar fi încălcat dispozițiile legale în vigoare dacă nu ar fi trecut la deliberări.

24. În ceea ce privește comunicarea întâmpinării părții adverse către reclamant, Guvernul indică faptul că art. 308 din Codul de procedură civilă nu cuprindea nicio mențiune cu privire la comunicarea acesteia. Guvernul a concluzionat că art. 116 din Codul de procedură civilă, care reglementa chestiunea numărului de copii ale întâmpinării care se depun la dosar, era aplicabil numai judecării în primă instanță.

25. Guvernul susține, de asemenea, că situația în prezenta cauză este diferită de cea din Cauza Grozescu împotriva României (nr. 17.309/02, 27 septembrie 2007). Guvernul arată că, în această cauză, instanța de recurs hotărâse să redeschidă dezbaterile, după rămânerea în pronunțare, cu scopul de a audia partea adversă, și acest lucru fără a-l informa pe reclamant. Guvernul adaugă faptul că hotărârea instanței de recurs în cauza susmenționată se baza în mare parte pe un argument invocat de partea adversă prima dată în fața sa. Or, situația este diferită în cauza de față, deoarece Tribunalul Cluj ar fi hotărât numai pe baza mijloacelor de probă aflate deja la dosar, fără a lua

în considerare susținerile părții adverse incluse în întâmpinare. Guvernul arată, în această privință, că tribunalul nu a făcut nicio mențiune cu privire la argumentele prezentate în întâmpinarea respectivă.

2. Motivarea Curții

26. Curtea observă, de la început, că părțile nu contestă faptul că întâmpinarea depusă de AFP Turda în recurs nu a fost comunicată reclamantului și că acesta din urmă nu a fost nici prezent în persoană, nici reprezentat la singurul termen de judecată la Tribunalul Cluj, la 1 septembrie 2010. În consecință, această situație de fapt determină Curtea să abordeze două aspecte diferite, care, în ciuda interdependenței lor, ridică probleme ce necesită o examinare separată.

27. Curtea va aborda, în primul rând, problema legată de necomunicarea întâmpinării către reclamant.

28. Curtea reamintește că principiul egalității armelor – unul dintre elementele conceptului mai vast de proces echitabil – impune ca fiecareia dintre părți să i se ofere o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o situeze într-o situație clară de dezavantaj față de adversarul său (a se vedea, printre multe altele, Niderost-Huber împotriva Elveției, 18 februarie 1997, pct. 23, Culegerea de hotărâri și decizii 1997 I, și Lagardere împotriva Franței, nr. 18.851/07, pct. 45, 12 aprilie 2012). Această noțiune implică, de asemenea, în principiu, dreptul părților dintr-un proces de a lua cunoștință de orice probă sau observație prezentată instanței, chiar și de un magistrat independent, de natură a influența decizia și de a o discuta (Niderost-Huber, citată anterior, pct. 24, Meftah și alții împotriva Franței [MC], nr. 32.911/96, 35.237/97 și 34.595/97, pct. 51, CEDO 2002-VII și Augusto împotriva Franței, nr. 71.665/01, pct. 50, 11 ianuarie 2007). În aceste condiții, părțile la un litigiu trebuie deci să aibă posibilitatea de a preciza dacă li se pare că un document necesită observații din partea lor. Ține, în special, de încrederea justițabililor în funcționarea justiției: aceasta se bazează, printre altele, pe asigurarea că s-au putut exprima cu privire la orice probă aflată la dosar (Niderost-Huber, citată anterior, pct. 27 și 29, și Werz împotriva Elveției, nr. 22.015/05, pct. 53, 17 decembrie 2009).

29. Curtea observă că, la momentul faptelor, nu exista nicio dispoziție expresă privind obligativitatea comunicării întâmpinării părții adverse către reclamant. Se remarcă, în schimb, că practica instanțelor naționale se îndrepta către impunerea unei astfel de obligații (supra, pct. 26-27). Această practică se baza pe dispozițiile art. 116 din Codul de procedură civilă, care prevedea obligația de a depune mai multe copii de pe întâmpinare, ca și pe absența obligației ca reclamantul să consulte întâmpinarea la grefa instanței. Se observă că această practică a fost consacrată în noul Cod de procedură civilă intrat în vigoare la 15 februarie 2013 (supra, pct. 29). Cu toate acestea, Curtea nu intenționează să se pronunțe asupra clarității și a calității dispozițiilor legale naționale sau asupra existenței unei aplicări constante și coerente a normelor enunțate.

30. Pentru necesitățile prezentei cauze, trebuie să se constate că Tribunalul Cluj a respins recursul formulat de reclamant pe fond. În aceste condiții, nu se poate spune că poziția părții adverse cuprinsă în întâmpinare nu a avut niciun impact asupra soluționării procesului (Hudakova și alții împotriva Slovaciei, nr. 23.083/05, pct. 29, 27 aprilie 2010). În această privință, Curtea consideră că este fără incidență faptul că, în Hotărârea din 1 septembrie 2010, tribunalul nu a făcut nicio referire la argumentele prezentate în întâmpinare, ceea ce a făcut ca Guvernul să concluzioneze că instanța nu a luat în considerare întâmpinarea. Curtea reamintește, în acest sens, că dreptul părților într-un proces de a lua cunoștință de probele sau observațiile prezentate instanței și de a le dezbate se aplică deopotrivă în faza recursului, cât și în primă instanță, chiar dacă nu sunt invocate noi argumente (Hudakova și alții, citată anterior, pct. 29, și Trancikova împotriva Slovaciei, nr. 17.127/12, pct. 45, 13 ianuarie 2015). În orice caz, Curtea subliniază că nu trebuie să hotărască dacă, în speță, omisiunea de a comunica documentul în litigiu a produs vreun prejudiciu reclamantului, deoarece existența unei încălcări este de conceput chiar și în absența unui prejudiciu (Walston împotriva Norvegiei, nr. 37.372/97, pct. 58, 3 iunie 2003). Curtea reamintește că părțile în litigiu sunt cele care indică dacă apreciază că un document necesită comentarii din partea lor (Ressegatti împotriva Elveției, nr. 17.671/02, pct. 32, 13 iulie 2006, și Grozescu, citată anterior, pct. 25).

31. Având în vedere considerațiile precedente, Curtea concluzionează că era obligația Tribunalului Cluj să ofere reclamantului posibilitatea de a-și prezenta comentariile asupra argumentelor cuprinse în întâmpinarea părții adverse. Aceasta arată că, în speță, instanța nu a comunicat întâmpinarea reclamantului, care, mai mult, nu era nici prezent, nici reprezentat de un avocat la singura ședință publică ținută. Or, nu s-a stabilit că circumstanțe speciale ar fi justificat această omisiune.

32. În măsura în care art. 6§ 1 din Convenție vizează, în primul rând, respectarea intereselor părților și cele ale unei bune administrări a justiției (a se vedea *mutatis mutandis*, *Acquaviva împotriva Franței*, 21 noiembrie 1995, pct. 66, seria A nr. 333-A), aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că nu a fost judecată echitabil cauza reclamantului din cauza lipsei unei dezbateri contradictorii în recurs.

33. Având în vedere această concluzie, Curtea consideră că nu mai este necesar să fie examinat separat capătul de cerere privind absența reclamantului de la ședința publică din 1 septembrie 2010 (*Trancikova*, citată anterior, pct. 48).

34. În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

A. Prejudiciu

35. Reclamantul solicită 414.800 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material pe care pretinde că l-a suferit, sumă care se împarte astfel: 300.000 EUR care ar corespunde valorii imobilelor adjudecate la vânzarea la licitație și 114.800 EUR care ar reprezenta contravaloarea chiriilor pe care le-ar fi putut percepe începând cu decembrie 2006. Reclamantul mai solicită 50.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral pe care consideră că l-a suferit din cauza încălcării drepturilor sale civile de către instanțele naționale și a imposibilității de a beneficia de imobilele adjudecate și de a i se restitui suma împrumutată. Toate acestea i-ar fi provocat acestuia suferințe psihice și frustrare, care ar fi afectat starea sa de sănătate și relațiile sale de familie.

36. Guvernul consideră că cererea cu titlu de prejudiciu material ar trebui respinsă pe motivul absenței unei legături de cauzalitate între sumele cerute și încălcarea pretinsă. Acesta susține că cererea este speculativă sub două aspecte: în opinia sa, reclamantul face speculații atât asupra

rezultatului acțiunii în justiție, cât și asupra rentabilității imobilelor în cauză. În ceea ce privește suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral, Guvernul consideră că o constatare a încălcării ar constitui o reparație echitabilă și, în orice caz, suma solicitată este excesivă, având în vedere jurisprudența Curții.

37. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție pe motiv că reclamantul nu a beneficiat de o procedură judiciară contradictorie. Curtea mai observă că, așa cum s-a întâmplat în prezenta cauză, în cazul în care constată încălcarea drepturilor unui reclamant, art. 509 alin. (1) pct. 10 din noul Cod de procedură civilă român permite revizuirea unui proces pe plan intern. Având în vedere aceste circumstanțe, Curtea consideră că măsura de reparație cea mai potrivită pentru reclamant ar fi redeschiderea, la cererea acestuia, a procedurii în timp util și cu respectarea cerințelor art. 6 § 1 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Siegle împotriva României*, nr. 23.456/04, pct. 47, 16 aprilie 2013). Prin urmare, nu este necesar să acorde reclamantului o despăgubire cu titlu de prejudiciu material. Cu privire la cererea formulată cu titlu de prejudiciu moral, Curtea nu ar putea face speculații care ar fi fost rezultatul procesului dacă garanțiile art. 6 § 1 din Convenție ar fi fost respectate, dar consideră că este rezonabil să se creadă că partea în cauză a suferit un prejudiciu moral real în respectivul proces. În consecință, acordă reclamantului 900 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

38. Reclamantul mai solicită 14.615 lei românești (RON) cu titlu de cheltuieli de executare efectuate în cadrul procedurii de executare silită deschisă împotriva debitorilor săi, precum și cu titlu de onorarii pentru avocat pentru reprezentarea în fața Judecătoriei Turda și pentru redactarea motivelor de recurs în procedura încheiată cu hotărârea Tribunalului Cluj din 1 septembrie 2010. El mai reclamă 5.420 franci elvețieni (CHF) și 300 RON pentru cheltuielile efectuate în fața Curții, corespunzând onorariilor avocatului și unor cheltuieli de traducere și de corespondență, care să fie plătiți direct avocatului care îl reprezintă în fața Curții.

39. Guvernul consideră că sumele pretinse de reclamant nu au legătură cu obiectul prezentei anchete și apreciază astfel că acestea nu trebuie să fie luate în considerare. Guvernul se referă la

costurile angajate pentru evaluarea imobilelor în litigiu și pentru publicitatea vânzării la licitație realizată în cursul procedurii de executare silită.

40. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al quantumului lor. În speță, Curtea apreciază că cheltuielile cu executorul și onorariile pentru avocat efectuate în cursul procedurii interne nu ar putea fi considerate ca angajate cu scop preventiv și de corectare a unei încălcări care afectează procedura în fața Tribunalului Cluj. Curtea consideră, prin urmare, că trebuie să respingă partea din cerere aferentă (Ressegatti, citată anterior, pct. 41).

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

C U R T E A:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6§ 1 din Convenție, întrucât Tribunalul Cluj nu a oferit reclamantului posibilitatea de a-și prezenta comentariile asupra argumentelor cuprinse în întâmpinarea părții adverse;

3. hotărăște că nu este necesar să fie examinat separat capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din

Convenție privitor la absența reclamantului de la ședința publică din 1 septembrie 2010;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44§ 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în monedele indicate mai jos, la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 900 EUR (nouă sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de prejudiciu moral, care trebuie convertită în moneda statului pârât;

(ii) 5.396 CHF (cinci mii trei sute nouăzeci și șase euro franci elvețieni) și 300 RON (trei sute lei românești), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant, pentru cheltuielile de judecată, pe care statul pârât trebuie să o plătească direct avocatei reclamantului, cea din urmă sumă trebuind să fie convertită în franci elvețieni;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.